

påvist f.eks. Downs syndrom, at her vil vi som samfund ikke acceptere, at de har det valg, hvis det lægefagligt skønnes at være forsvarligt at få gennemført en provokeret abort i f.eks. 24. uge. Det er et meget, meget stort ansvar, vi påtager os så at ville være meget, meget klogere end den pågældende kvinde, og at hun ikke skal have det frie valg, om hun vil gennemføre den graviditet og bringe barnet til verden med den meget svære sygdom. Men det er da et etisk valg, og jeg respekterer fuldt ud fru Margrete Aukens synspunkt og ret til at have det synspunkt, at her vil vi som lovgivere fratage kvinden den valgmulighed.

Jeg mener, at der skal være en valgmulighed, men jeg mener til gengæld også, at der er grænser for, hvor langt det går, netop af hensyn til fosteret, til barnet. Der, hvor man kan have mistanke om – det er jo ikke realiteternes verden – at der kan ligge andre sociale, økonomiske grunde bag en beslutning om en sen provokeret abort, vil jeg bare sige, at det ikke er tilfældet, og de 12 eksempler på sene provokerede aborter i 1996 viser med al tydelighed, at det er bestemmelserne i lovgivningen, i svangerskabsafbrydelseslovgivningen, der knytter sig til bestemmelsen om, at det er barnet og hensynet til barnets arvelige anlæg eller beskadigelser eller sygdom i fostertilstanden, der lægges til grund.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Spørgsmålet om livets begyndelse og retten til liv involverer både etiske og religiøse overvejelser, men tillige både lægefaglige og juridisk-tekniske problemer.

Den tekniske udvikling, den videnskabelige nysgerrighed, har ført os vidt, og vi er nogle, der mener for vidt. Den udvikling, mennesket selv har sat i gang, har bragt os i nogle forfærdelige dilemmaer, som vi ikke kan komme ud af. Fælden er smækket i, som den tjekkiske forfatter Milan Kundera engang sagde det. Den fælde bliver ubehageligt synlig, når jordemødre kan berette om, at levedygtige og sunde fostre lægges ud i hospitalernes skyllerum for at dø en ensom og uværdig død, fordi de er uønskede, mens hele det tekniske apparat går i gang for at redde måske mindre levedygtige små væsener, som forældrene brændende ønsker skal leve.

Det er godt, at der er jordemødre, der har den ubehagelige virkelighed inde på livet, som også tør stå frem og berette om det, for det er jo noget, vi helst vil lukke øjnene for.

Og Kristeligt Folkeparti skal have tak for partiets utrættelige kamp for at tvinge Folketinget til at se problemerne i øjnene og tage ansvaret.

Vanskeligheden er ikke blot at finde sin egen religiøse og etiske holdning til spørgsmålene, men også juridisk og lægefagligt at udforme specifikke regler, der virker efter enhvers personlige holdning. Det lader sig ganske enkelt ikke gøre, for livet og døden lader sig ikke indpasse i firkantede regler.

Mon ikke vi alle kan være enige om, at der er alt for mange svangerskabsafbrydelser?

Man kan rejse spørgsmålet, om vi overhovedet er et oplyst land, når vi over en årrække har foretaget en halv million fosterdrab.

Derfor må det fortsat være målet at oplyse og ansvarliggøre, ikke mindst den opvoksende ungdom, så uønskede svangerskaber som ideel fordring undgås helt.

Oplysning er mere end vejledning om prævention. Det er også, at vi sikrer, at kvinder ved, hvilken hjælp der kan ydes, hvis de vælger at fuldføre et svangerskab.

Endelig drejer det sig også om en sober oplysning om, hvad der egentlig sker, når et svangerskab afbrydes. Mange kvinder har ladet sig presse til abort og senere fortrudt bitterligt, når det gik op for dem, hvor udviklet et foster er, ikke mindst hvor svangerskabet afbrydes sent i forløbet.

Fostre er efter en tid mennesker, og man kan se, det er mennesker, og mange præster har foretaget dåb af ønskede, men for tidligt fødte børn, som lægerne måske ville kalde en abort.

Vi kan ikke lukke øjnene for den kendsgerning, at vi er kommet i den situation, hvor ønskede, men for tidligt fødte børn døbes og begravnes, efter at lægerne har gjort alt for at bevare livet, mens andre, sunde og levedygtige, børn dræbes og brændes uden navn, fordi de er uønskede. Det kan vi ikke leve med.

Men den konstaterer en langt lettere end at finde en løsning på et næsten uløseligt dilemma, når retsreglerne skal udformes.

Det er forståeligt, at dette dilemma, der alt for længe har været holdt skjult, påkalder sig stærke følelser, når det beskrives i al sin grusomhed. Og vi skal ikke piske en stemning op, men grundigt diskutere og overveje, hvordan vi afværger denne grusomhed, som jo egentlig er en overtrædelse af straffeloven, i hvert fald hvis man tager straffelovens ord for pålydende.